

KAIDA₂

En de Strijd in het Duistere Woud

Gerealiseerd door
Uitgeverij StoryLand / MaryDes Designs Ltd
p.a. Nijverheidsstraat 70
2160 Wommelgem
België
www.storyland.be
info@storyland.be

ISBN: 9789403658049

NUR: 284

Copyright: © 2022 Julián Willems

Omslag en vormgeving: MaryDes Designs Ltd

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

KAIDA₂

En de Strijd in het Duistere Woud

JULJÁN WILLEMS

Voor mijn familie in België en Ecuador.

Voor Paul, Jef, Tristan, Emil, Merdi, Lou en Jakob, mijn vrienden van lagere school Grasmus

Voor mijn vrienden in Cuenca, Ecuador.

Voor mijn vrienden van middelbare school Stroom.

Voor team Grasmus.

HOOFDSTUK 1

HET ROOK NAAR VENCH

Alten ging naar binnen. Alles was nog precies hetzelfde. Behalve dan dat het dak was beschadigd en er vage sporen waren van een dode beer die werd meegeslept door een andere, veel grotere beer. Hij rook aan de sleepsporen. Hij rook zijn moeder.

‘Wauw!’ zei Sprint, de poema. ‘Het is hier wel groot!’

Cross, de wolf, rook aan de grond. ‘Hebben jullie ooit een wolf op bezoek gehad?’ vroeg hij.

‘Nee, waarom?’ vroeg Alten.

Cross wees met zijn hoofd naar een plukje vacht dat op de grond lag. Alten rook eraan. Het rook naar Vench.

‘Dat... dat betekent dat Vench nog leeft!’ riep Cross blij. Maar zijn blijdschap veranderde al snel in achterdocht.

‘Wat doet dit plukje hier in jouw grot?! Heb jij hier een verklaring voor?’ vroeg Cross.

‘Wat...nee, ik...’ hakkelde Alten.

‘Wat scheelt er?’ vroeg Sprint.

‘Dit plukje vacht ruikt naar Vench,’ gromde Cross. ‘Maar Alten beweert dat Vench hier nooit is geweest.’

‘Ah, Vench. Dat is die ene wolvenvriend van je, toch?’ vroeg de poema.

Viewer kwam erbij staan. ‘Die Vench kan evengoed na de dood van Alten’s moeder in de grot zijn geweest,’ sprak ze.

‘Hmm...’ deed Alten. ‘Dat kan...maar wat zou hij hier dan zoeken?’

‘Een slaapplek misschien?!’ riep Cross ironisch. ‘Nadat de roedel werd uitgemoord door Kaida, was Vench vast héél moe en zocht hij een slaapplek. Daarna ging hij weer verder naar ik weet niet waar!’

‘Klinkt logisch,’ zei Sprint.

‘Dat is het ook!’ riep Cross.

‘Oké,’ zei Viewer de kerkuil fel. ‘Is iedereen het daarmee eens? Vench zocht gewoon een slaapplek, oké?’ Alten en Sprint knikten. ‘Dan kunnen we gewoon hier overnachten.’

Alten plofte neer in het hoekje waar hij vroeger altijd sliep.

‘Goedenacht, allemaal!’ kirde Viewer. ‘Morgen is het weer een nieuwe dag! Dan lopen we langs de Canyons van The Hill!’

Toen vloog ze weg om te gaan jagen. De nacht in.

HOOFDSTUK 2

TERUG IN DE GROT VAN TICA.

Alten lag in de grot. Het regende buiten. Naast hem lag zijn moeder Tica. Ze keek bezorgd naar de ingang van de grot.

‘Ik hou van je mama...,’ zei hij.

‘Ik ook van jou, ik ook van jou...’

Ze leek afwezig. Toen hoorde hij zacht getik van klauwen tegen de grond. Zijn moeder begon te grommen en haar nekharen gingen overeind staan.

‘Vlucht!’ Riep Tica. ‘Alten, vlucht naar de achterkant van de grot!’

Lange klauwen schraapten tegen de rots die voor de ingang van de grot stond.

‘Mama, ik wil jou niet achterlaten!’

Met een grote klap begaf de rots het en een enorme gestalte stond voor de ingang van het hol. Het was een beer. Niet zomaar een beer, het was Kaida! De schrik van alle dieren. Degene die één voor één elk dier uit Cosar afmaakt. Zijn moeder stond recht en brulde luid.

‘Alten! Vlucht!!!’

Ze steigerde en brulde nogmaals. Nu kwam ze tot aan het plafond van hun grot. Kaida kwam zonder te steigeren

al aan het plafond, met een schofthoogte van meer dan 2 meter torende hij boven zijn moeder uit.

‘Alten! Ren!!!’

Kaida hief zijn klauw op en haalde uit. Deze kwam vol in het gezicht van zijn moeder en liet er diepe sneeën achter. Alten kroop de tunnel in die naar de achterkant van hun grot leidde. Die was nog maar net breed genoeg voor hem. Kaida zou daar nooit in kunnen. Hij hoorde het gevecht tussen Kaida en zijn moeder tot hier. Hij kroop hijgend verder. Toen hoorde hij niks meer. Hij vreesde het ergste...

Zwetend en verschrikt opende hij zijn ogen. Hij lag in de grot van Tica, maar zij was er niet. Zijn oog viel op zijn eigen volwassen berenklauwen, en toen besepte hij dat het allemaal maar een stomme nachtmerrie was... Hij keek rond. Er was zoveel gebeurd sinds hij Cross, Sprint en Viewer had ontmoet. Viewer, de kerkuil, had prachtige veren en was veruit de slimste van hen allemaal, ze wist zelfs een heleboel dingen over de tweepoten. Viewer was degene die hen vertelde dat Kaida van plan was om de zeekoning te doden, waarop ze vertrokken naar de vallei van de reuzenzeearend, hun vorst, om hem te verwittigen.

Ze legden een tocht af van 5 dagen, meer dan 150km, en kwamen nog op tijd aan. De zeekoning bedankte hen en vroeg om op de uitkijk te staan, maar blijkbaar wist Kaida

van hun plannen, want de beer nam een andere weg en doodde de zeekoning alsnog. Alles was voor niks geweest. Na hun confrontatie met Kaida besloten ze een einde te maken aan al de ellende en waren ze op weg om de reus te elimineren. Ze hadden wel nog geen idee hoe, maar dat was een zorg voor later.

Hij keek naar buiten. Hij hoorde de rivier achter de grot. Hij keek vervolgens naar de tunnel waar hij drie jaar geleden door was gekropen. Een paar meter verder lag Cross, de humeurige wolf. Hij ontmoette hem in het bos toen de wolf zijn territorium binnen liep. Eerst waren ze vijanden, maar daarna werden ze vrienden. De wolf was dapper maar had een uithoudingsprobleem, bij te lange afstanden begon hij moe te worden en te hyperventileren. De roedel van Cross werd uitgemoord door Kaida, ze vonden alle lijken terug, alleen dat van Vench, de oude vriend van Cross, vonden ze niet. Verbazend genoeg lag de wolf vlak naast Sprint, de poema, die hij eigenlijk niet echt graag mocht. Sprint was de oudste van hen, maar niet bepaald de slimste. Hij wilde nogal wel eens domme opmerkingen maken. Alten ontmoette de poema voor het eerst toen die met zijn staart bengelend aan een tak boven een afgrond hing. Hij lachte toen hij daaraan terugdacht. Hij kon de poema redden, maar die verloor daarbij zijn staart.

Alten snoof de geuren van het bos op. Wat had hij dit gemist !